

MELANIE BENJAMIN

A RITZ

ÚRNŐJE

Mont Blanc
válogatás

A Ritzben nem történhet semmi rossz, arannyal borított falai között minden nő gyönyörűvé, minden férfi szellemessé válhat. A kiváltságos vendégek, köztük Hemingway, F. Scott Fitzgerald, Coco Chanel vagy a windsori hercegi pár, úgy lépnek be az ajtón, hogy Blanche Auzello és a férje, Claude Auzello, a szálloda igazgatója már a hallban fogadják őket. A Ritz házigazdái hagyják, hogy a ragyogás és a pompa elterelje a figyelmüket nemcsak kapcsolatuk nehézségeiről, hanem azokról a titkokról is, amelyeket elhallgatnak – nemcsak a vendégek, hanem egymás elől is.

Egészen 1940 júniusáig, amikor a német hadsereg bevonul Párizsba, és főhadiszállásnak a Ritzet nevezi ki. A gyönyörű és meggondolatlan amerikai Blanche és a rendkívül higgadt francia Claude kénytelenek az új és ijesztő valóságban boldogulni, ami még több titkot és hazugságot szül, és könnyen lerombolhatja házasságukat. Ugyanis a túlélésért, és hogy csapást mérjenek náci „vendégeikre”, mindenkit törbe kell csalniuk, aki kedves a szívüknek. De van egy közös titkuk is. Egy olyan titok, amely mindkettőjük életét és a legendás Ritz létét is veszélyezteti.

A Ritz úrnője egy valóságos eseményeken alapuló, feszült várakozással teli, kortalan szerelmi történet egy nő és egy férfi példamutató kapcsolatáról, akik a háború forgatagában is megtalálják egymásban a legjobbat.

MELANIE BENJAMIN

a The New York Times és a USA Today könyves listáin rendszeresen szereplő történelmi regények írója. Chicagóban él. Munkáit már több mint tizenöt nyelvre fordították le. Rövidebb műveit olyan országos magazinokban közölték le, amilyen például a Good Housekeeping, a People és az Entertainment Weekly. Több regényét filmes adaptációra javasolták.

TUDJON MEG TÖBBET A KÖNYVRŐL:

www.facebook.com/MontBlancValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

www.melaniebenjamin.com

„Egy házasság és egy háborúban álló nemzet lebilincselő portréja. A Ritz úrnője lapjain divatházakról és királyi családokról szóló pletykák, politikai cselszövések és a francia ellenállás bátor tettei keverednek egy olyan ellenállhatatlan koktéllá, amelyet a Ritz bárjában szoktak felszolgálni!” **The New York Times**

„Senki sem ábrázolja a nők érzéseit és szerelmi életük összetettségét úgy, ahogy Melanie Benjamin. A Ritz úrnőjében zseniálisan kelti életre a háború alatti Párizst, és elénk tárja azokat a rettenetes dilemmákat és erkölcsi vívódásokat, amelyeknek a világháború idején a megszállást elszenvedő polgárok voltak kitéve. Megrázó, tanulságos és végtelenül példamutató!” **Goodreads**

„Ez a csodálatos, lírai hangvétellű mű még a történelmi regényekért nem különösebben lelkesedő olvasókat is rabul ejti. Bámulatos! Benjamin mesterien szövi bele a történetbe a valóságos személyeket, köztük az állítólagosan náciszimpatizáns Coco Chantelt és Ernest Hemingway író, akiknek bravúros felbukkanása még jobban kiemeli Benjamin főhőseit.” **Publishers Weekly**

„A regény igazán elevenen jeleníti meg azt a szállodát, amely nemcsak a zeneszerző Cole Portert és Pablo Picassót, a híres festőt vonzotta, hanem Hermann Göringet is.” **Kirkus Reviews**

MELANIE BENJAMIN

*A*RITZ
ÚRNŐJÉ

— részlet —

LILY

*B*lanche meghalt.

A halál néha megváltás, és ez talán ebben az esetben is igaz. Valaha olyan eleven és tüzes volt, és így fogok rá emlékezni. Sok emlékem van róla: Blanche, ahogy a kézfején egy pohár pezsgőt egyensúlyozva egy matrózdalt énekel, Blanche, ahogy egy utcalányt charlestonra tanít, vagy ahogy gyöngéd együttérzéssel bánik valakivel, aki nem érdemli meg, vagy ahogy hátat fordít, és toporzékol, mint egy durcás gyerek.

Blanche, ahogy szenvedélyes bátorsággal száll szembe azokkal, akikkel nem kellene.

De a legtisztább emlékem róla, amikor először pillantottam meg abban a környezetben, ami a legjobban illett hozzá: a Ritzben. Az ő szeretett Ritzében.

BLANCHE NEM VOLT OTT, amikor 1940-ben a nácik először megszálltak minket, mert akkor még Dél-Franciaországból tartott haza. De elmesélte, mi történt aznap.

Elmondta, hogy a Ritz alkalmazottai és vendégei először csak hallották a németeket, a hatalmas térre bedübörgő tankokat és dzsipeket, amik körbevették a magas obeliszket, melynek fenéges magasából maga Napóleon nézett le elszörnyedve. Aztán

hallották a vasalt sarkú csizmák csattogását a macskaköveken és a járdán, előbb csak távolról, de aztán egyre hangosabban, ahogy a németek közeledtek, és egyre közelebb és közelebb értek. Az emberek a kezüket tördelték, összenéztek, aztán néhányan a lenti személyzeti bejáratához rohantak. De nem jutottak messzire.

Maga a kistermetű, előkelő Madame Ritz a legjobb, régimódi, VII. Edward korabeli stílusú fekete ruhájában várakozott ott-hona, Párizs legpompásabb hotelének bejáratánál. Elöl összefont, felékszerezett ujjai remegtek, és nem is egyszer felpillantott néhai férje hatalmas portréjára, mintha a festett arc más megmondhatná neki, mit tegyen.

Az alkalmazottak közül néhányan már a kezdetkor, 1898-ban vele, velük voltak. Emlékeztek az első alkalomra, amikor ez az ajtó kitérült, és a tündöklő, vidám, áhítattól csillogó szemű vendégsereg bemerészkedett a gazdagon díszített hallba (Monsieur Ritz sosem tűrt volna meg ún. „előcsarnokot” az új szállodájában, és nem kívánta, hogy egyszerű állampolgárok tegyék be a lábukat az aranyozott ajtón). Hercegek és hercegnők és a leggazdagabbak közül is a leggazdagabbak: Marcel Proust és Sarah Bernhardt. Aztán miközben a zenészek játszottak, a kristálycsillárok ragyogtak, és a konyha tálcaszám küldte fel Auguste Escoffier legcsodálatosabb kreációit – a vaníliakrémes, cukrozott levendulával és ibolyaszirmokkal ékesített habcsókokat, a bélszínszeleteket Rossini módra, a finom pástétomokat, sőt őszibarackos melbát Nellie Melba úrhölgy tiszteletére, aki megígérte, hogy később szerenádót ad a vendégeknek –, az alkalmazottak még utoljára megigazították az új egyenruhájukat és mosolyogtak. Alig várták, hogy tehessék a dolgukat: elszaladjanak valamiért, felemeljenek, szolgáltatást nyújtsanak, fényesítsenek, leporoljanak, feltöröljenek, daraboljanak, összehajtogassanak, megnyugtassanak, megjavítsanak, kényeztessenek, fűzőket fűzzenek be. Izgatottan várták, hogy részesei legyenek egy nagyszerű, új szálloda megnyitásának,

az egyetlen olyan szállodának a világon, amelyben minden szobának saját fürdőszobája és telefonja van, és a gázlámpák helyett bevezették az új villanyáramot.

Az Hôtel Ritz, a Place Vendôme-on.

Ezen a napon nem mosolyogtak. Néhányan leplezetlenül sírtak, amikor a németek – vállukon puskával vagy a pisztolytáskában pisztollyal – berontottak a bejárati ajtón, poros fekete csizmáik bemocskolták a szőnyegeket. Nem vették le a sasjellel díszített parancsnoki sapkájukat. A szürkészöld egyenruhájuk, ami a paszuly zöldjére emlékeztetett, csúnya volt, és bántóan ütött el a hall ragyogó arany, márvány és kristály összehatásától, a falakon lévő díszes faliszőnyegektől és a lenyűgöző főlépcső szőnyegének fenséges királykékjétől.

Mindenkinek borsódzott a háta a karjukon viselt vérvörös karzalagtól, és rajta a horogkereszt fenyegető fekete pókjától.

Itt voltak a németek. Mindenkivel tudatták, hogy be fognak vonulni, miután a francia hadsereg széthullott, mint Monsieur Escoffier finom levelestésztás süteményei, a Maginot-vonalról kiderült, hogy csupán gyermektegy illúzió, a brit szövetségeseik pedig magukra hagyták Franciaországot, és Dunkirknél elmenekültek a La Manche csatornán át. A németek itt voltak. Franciaországban. Párizsban.

Az Hôtel Ritzben, a Place Vendôme-on.

BLANCHE

1940 júniusa

A cipője.

Ez aggasztja, már ha ez egyáltalán felfogható ésszel. Hogy ezt a nőt ezen az iszonyatos napon mind közül éppen a cipője zavarja.

Mentségére szóljon, hogy ha azt vesszük, kicsoda és hova készül, akkor a cipő valóban probléma. A lábbeli ugyanis piszkos, vastagon borítja a rászáradt sár, a sarkát félretaposta. És amikor a férje lesegíti a vonatról, Blanche csak arra tud gondolni, mit szól majd Coco Chanel, az a rohadt dög, amikor meglátja. Hogy reagálnak valamennyien, amikor megjelenik a Ritzben a piszkos, kopott cipőjében, a formás vádliján gyakorlatilag széteső, felszaladt harisnyájában. Bár a harisnyával nem tud mit kezdeni – még Blanche Auzello sem vetemedne soha arra, hogy nyilvánosan harisnyát cseréljen –, alig várja, hogy találjon egy padot, hogy feltúrja a bőröndjeit, és keressen egy másik cipőt. Mielőtt azonban hangot adhatna ennek a vágyának, őt és a férjét magával ragadja – most akkor kik is ők? Franciák? Németek? Menekültek? – a riadt emberek tömege, akik kiözönlenek a Gare du Nord-ról. Kíváncsiak és rettegve szeretnék látni, mi történt Párizssal a távollétükben.

Blanche és a férje nem különböznek a számtalan mosdatlan embertől: az álluk alatt, a fülük mögött, a térd- és könyökhajlatukban a szikkadt izzadságban por- és hamuüledék tapadt meg. Arcbőrük zsíros és kormos. Napok óta ugyanazt a ruhát viselik. Claude elcsomagolta a kapitányi egyenruháját, mielőtt elhagyták a kaszárnyát.

– Majd megint felveszem – nyugtatta meg Blanche-t, vagy ahogy az asszony sejtette, inkább önmagát –, amikor visszavágunk. Amit minden bizsonnyal meg fogunk tenni.

De senki sem tudja, hogy ez a pillanat mikor jön el, vagy hogy egyáltalán eljön-e most, hogy a németek lerohanták Franciaországot.

A házaspár a pályaudvarról kiérve végre átnyomakszik a tömegben, hogy kifűjják magukat, és próbálják a kezükből kicsúszó összes poggyászatukat megtartani. Amikor kilenc hónapja bepakoltak, még fogalmuk sem volt, hány hónapig lesznek távol. Szokás szerint a pályaudvar előtti sorban keresnek taxit, de egy sincs, sőt egyáltalán nincsenek autók, csak egy magányos szekér, ami elé a világ legszomorúbb lovát fogták be, amit Blanche valaha is látott.

Claude a lovat nézi, felméri a nehéz légzését, a szájából csurgó habot, a bordáit, amik úgy állnak ki, mintha a húst lefaragták volna róluk, és megcsóválja a fejét.

– Ez az állat nem éri meg a holnap reggelt.

– Maga! – masírozik oda Blanche a szekéren ülő férfihoz, egy apró szemű, foghíjas mosolyú emberhez.

– Igen, madame? Tíz frank. Tíz, és bárhova elviszem Párizsban. Hús kilométeres körben nekem van csak szekerem és lovam.

– Most rögtön fogja ki ezt az állatot. Maga gazember, ez a szerencsétlen jószág mindjárt összeesik, hát nem látja? Istállóba kell vinni, megetetni!

– Őrült kurva – motyogja a férfi, aztán sóhajt, és a gyalogosan nyüzsgő tömegre mutat. – Hát nem érti? A nácik lefoglaltak minden egészséges állatot, amikor bejöttek Párizsba. Csak ez a gebém maradt, hogy egy kis pénzt keressek.

– Nem érdekel. Húsz frankot fizetek, ha engedi, hogy ez az állat kis időre lefeküdjön.

– Ha lefekszik, többé nem kel fel. – A férfi a görbe lábán dülöngélő szerencsétlen állatra néz, aztán vállat von. – Úgy számolom, hogy három, talán négy fuvart bír még ki, aztán vége. És nekem is.

– Majd én megteszem, maga...

De Claude közben odaér a feleségéhez, és elvonszolja, bár Blanche próbálja rávetni magát a boldogtalan állatra és a fér-fira.

– Csitt, Blanche, csitt. Mennünk kell. Nem menthetsz meg Párizsban minden nyomorultat, szerelmem. Főleg most nem.

– Próbálj csak megakadályozni benne! – De Blanche hagyja, hogy a férje elterelje az állomástól. Ugyanis egy fontos tényen nem tud változtatni. Az Auzello-házaspár még mindig messze van a Ritztól.

– Távíratoznom kellett volna, hogy várjon minket valaki – mormolja Claude, és egy piszkos zsebkendővel törli a homlokát. Rápillant, és megvonaglik az arca. Blanche férje úgy vágyik egy tiszta zsebkendőre, mint Blanche egy tiszta cipőre. – De...

Blanche bólint. A város lerochanása közben elvágják az összes távíró- és telefonvonalat, ami Párizst összekötötte a külvilággal.

– Monsieur! Madame! – Két vállalkozó szellemű fiatal fiú bukkan fel, és felajánlják, hogy három frankért elviszik Auzellóék csomagjait. Claude beleegyezik, és a suhancok nyomába erednek az általában kaotikus párizsi utcákon.

Blanche-nek akaratlanul is eszébe jut, amikor először próbálta megkerülni a Diadalívet a számtalan sávban, összevissza hajtó, dudáló autókkal teli körkörös téren. Ma azonban megdöbbeneti a forgalom teljes hiánya.

– A németek elkoboznak minden kocsit – közli az egyik fiú, egy magas, sápadt legényke, akinek szőke a haja, és eltört a metszőfoga, de az olyan fiatalok hetykeségével beszél, mint aki abban a szokatlan helyzetben van, hogy többet tud a nála idősebbeknél. – A hadseregüknek.

– Előbb robbantanám fel az autómat, mint hogy a *boche*-nak adjam – motyogja Claude, és Blanche-nak már a nyelve hegyén van, hogy emlékeztesse, nincs is kocsijuk, de aztán mégsem teszi. Még Blanche is tudja, hogy nincs itt az ideje, hogy erre felhívja a figyelmét.

Miközben a szedett-vedett kis csapat továbbmegy, Blanche-nak feltűnik még valami: a csend. Nemcsak az állomásról kiözönlő, döbönt emberek hallgatnak, akik úgy öntik el a várost, mint egy sáros pocsolya eső idején, hanem *mindeniütt* csend van. Párizsban egy valami adott, az emberi *beszéd*: a kávéházak asztalai mellett ülő, szeszélyes vendégek a nap színéről vitatkoznak. A járdákon is nagy szokott lenni a zsúfoltság: párizsiak állnak meg, hogy kifejtsék a véleményüket, mutatóujjukkal bökdösik a társuk mellkasát, miközben politikáról, az öltönyük szabásáról vagy a legjobb sajtüzeletről vitatkoznak. Mindegy, hogy miről, az sosem számít. Blanche nagyon is jól tudja, hogy a párizsiak imádnak fecsegni.

Ma üresek a kávéházak. És a járdákon sincs egy lélek sem. Az üres kertekben sem játszanak az egyenruhás, harsány iskolás gyerekek. Nem énekelnek a taligájukat toló utcai árusok, és a kereskedők sem alkudoznak a szállítóikkal.

Blanche mégis érzi magán a tekinteteket. Ebben egészen biztos. A kíméletlen napsütés melege ellenére is megborzong, és kezét a férje karjába fűzi.

– Nézd csak! – suttogja Claude, és az ég felé biccent a fejével. Blanche engedelmesen követi a tekintétét: a manzárdtető alatti ablakokban emberek csoportosulnak, és titkon kilesnek a csipkefüggönyök mögül. Blanche pillantását valami még feljebb, az ég felé vonzza. Valami csillogó van közvetlenül a tetőn, ami visszaveri a fényt.

Fénylő puskát tartó náci katonák, akik lenéznek rájuk.

Blanche remegni kezd.

Eddig a pillanatig nem találkoztak egyetlen katonával sem. A németek még nem érték el Nîmes-t, ahol Claude a „furcsa háború” eleje óta helyőrséget látott el. Még a Párizsba tartó vonaton is, ahol mindenki rettegett, hogy bombázókról fogják lőni őket, ahogy sok más menekült, és bár minden menetrend – és nem menetrend – szerinti megállóban hirtelen mindenki elhallgatott, és visszafojtott lélegzettel félt attól, hogy német szavakat hall, német csizmák csattogását, német lövéseket, Auzellóék egyetlen náccival sem találkoztak.

De most igen. Most, hogy itt vannak. Otthon. Az ördögbe is, tényleg megtörtént. A nácik valóban elfoglalták Párizst.

Blanche nagy levegőt vesz, a bordái fájnak, a gyomra korig, nem emlékszik, mikor ettek utoljára, és továbbgyalogol a tönkrement cipőjében. Végül kiérnek a Place Vendôme macskaköves hatalmas terére. Itt sincs senki. Csak katonák.

Blanche felhördül, ahogy Claude is. Ugyanis náci tankok állnak a téren. Körbeveszik Napóleon szobrát. Óriási, kiengetett fekete horogkeresztes náci zászló lóg több ajtó, köztük a Ritz bejárata felett is. A férje szeretett Ritzén. Vagyis az övén is. Az ő Ritzük bejárata felett.

A bejáratához vezető lépcsősor tetején két náci katona áll. Fegyverrel.

Zörgés hallatszik. A fiúk eldobták a bőröndöket, és úgy elinálnak, mint a rémült nyulak. Claude utánuk néz.

– Talán inkább a lakásunkra kellene mennünk – veszi elő megint a piszkos zsebkendőjét. A férje ma először – először, amióta ismeri – elbizonytalanodik. És ez az a pillanat, amikor Blanche tudja, hogy minden megváltozott.

– Butaság – jelenti ki, és érzi, hogy a vére forrón zubog az ereiben. Különös vér ez, nem az övé, hanem egy bátor asszonyé, akinek nincs rejtegetnivalója a nácik előtt. Önmagát is meglepi, ahogy Claude-ot is, hogy összeszedi a bőröndjeiket, és nagy léptekkel egyenesen a bejáratnál álló katonák felé indul.

– A bejáraton megyünk be, Claude Auzello. Mert te a Ritz igazgatója vagy.

Claude már tiltakozna, de most az egyszer nem vitatkozik vele. Hallgatásba merül, miközben a két őrségben álló katona felé tartanak, akik tesznek két lépést feléjük, de hála az égnek, nem fogják rájuk a puskájukat.

– Ő Claude Auzello, a Ritz igazgatója – jelenti be Blanche legjobb német tudásával, ez a gördülékeny magabiztosság meglepetést okoz nekik, ahogy kétségkívül a férjének is. Elvégre a férfi szerint az amerikai születésű felesége olyan csapnivaló akcentussal beszél franciául, amelyet még nem hallott, ezért is olyan elképesztő most a hibátlan német beszédét hallani.

Igaz viszont, hogy Auzellóék megismerkedésük óta meglepik egymást.

– Frau Auzello vagyok. Most azonnal beszélnünk kell egy tiszttel. *Mach Schnell!*

A katonák riadtanak látszanak, és az egyik beszalad a szálodába.

– *Mon Dieu*, Blanche – súgja oda Claude, és Blanche abból, ahogy a férje keze szorosabban markolja a bőröndök fülét, látja, hogy Claude-nek minden lelkierejére szüksége van, hogy a dühítő francia katolikus szokás szerint ne vessen keresztet.

Noha minden tagja reszket, Blanche kihúzza magát, még hozzá parancsolóan, és mire a tiszt, egy vörös képű, alacsony ember felbukkan, már azt is pontosan tudja, mit fog mondani.

Hiszen ő Blanche Ross Auzello. Amerikai. Párizsi. És sok minden más a múltban, a jelenben és a jövőben, amit mostantól el kell titkolnia. De nem titkolta-e az elmúlt húsz évben ezek többségét? Tehát jól megy ez neki. Mármint a megtévesztés. És el kell ismernie, hogy a férjének is.

Talán ez az, ami szorosabban köti őket össze, mint amennyire szétválasztja.

– Herr Auzello! Frau Auzello! Örülök a találkozásnak! – A hadtestparancsnok bukdácsol ki az ajtón, hogy üdvözölje őket. A hangja németesen behízselgő és gurgulázó, de kifogástalanul beszél franciául. Meghajol Claude előtt, és Blanche keze után nyúl, hogy megcsókolja, de Blanche még időben a háta mögé kapja.

Mert hirtelen már a keze is remeg.

– Isten hozta vissza önöket a Ritzbe! Olyan sokat hallottunk önökről. Azért vagyok itt, hogy elmagyarazzam, hogy a vezetőséget áthelyezték a másik oldalra. – A náci egy fejbiccentéssel jelzi az épület mögötti rue Cambont. – Mi... mi, németek... a személyzet vendégszeretetének hála otthonosan érezzük magunkat a Place Vendôme felőli oldalon. A többi vendégük mind a rue Cambon felőli oldalon van. És vettük a bátorságot, hogy az ön személyes tárgyait átvigyük az iro-

dájából, és elhelyezzük a túlsó oldali előcsarnok felett a galérián. A személyzet nagy része sértetlen, és várja az utasításait.

– Rendben, rendben – hallja Blanche a saját válaszát, mint ha csak naponta találkozna egy náci tiszttel, és az előadása akaratlanul is csodálattal tölti el. Az ördögbe is, hogy éppen a német invázió kellett ahhoz, hogy olyan színésznővé váljon, akivé mindig is szeretett volna. – Ezt el is vártam. És most lenne olyan kedves utasítani az embereit, hogy vigyék hátra a bőröndjeinket?

Claude felé fordul, hogy biztatóan rámosolyogjon, és ijedten látja, hogy a Dél-Franciaországban szerzett pirosposztagás barnaság alatt a férje arca elsápad. Amikor a két katona kezdi összeszedni a bőröndjeiket, arra is felfigyel, hogy Claude szoroson markolja a diplomata táskáját, amikor a katonák érte nyúlnak, az erőfeszítéstől kifehérednek a bütykei, a nyakán megrándulnak a vastag izomkötegek. Kérdő pillantást vet Claude-ra, akinek azonban simák és nyugodtak maradnak a vonásai.

Követik a két katonát a téren át, és balra fordulnak a keskeny, bár rendkívül elegáns rue Cambonra. Blanche itt ismét érzi magán a pillantásokat. Odanyúl, és megragadja Claude másik kezét, és a férje erősen belekapaszkodik. Így összefonódva nem inoghatnak meg, Blanche ebben egészen biztos. Ez az egyetlen, amire meg merne esküdni ebben az elképzelhetetlen, Csodaországba illő pillanatban, amikor semmi sem úgy van, ahogy lennie kellene.

Amikor náci katonák kísérik Auzellóékat a Ritz hátsó bejáratához.

Belépnek a katonák mögött a kisebb bejáraton, és a zsebendőnyi előcsarnokot azonnal ismerős arcok töltik meg: rémültek és sápadtak, de megkönnyebbült mosolyra húzódnak a szájuk, amikor meglátják Auzellóék visszatértét. Blanche is

mosolyog, mindenkinek odabiccent, de nem állnak meg beszélgetni. Blanche érzi, hogy a férje most képtelen a hazatérés érzelmeit átélni, alávetni magát a személyzet – valójában, a szó igazi értelmében a családja, a gyermekei – üdvözlésének, azokénak, akiket egy éve hagyott itt. A férje máskor magára hagyná, míg mindenről ki nem faggatná a többieket, az irodájában kibontana egy üveg vörösbort, meghallgatná a történeteket, amik csak most hangozhatnak el, a visszatértekor: hogy a fiatal virágáruslány kilépett, mert hozzáment a szeretőjéhez, és már más szállítja a vaját, mert a régi árus meghalt, és a gyerekei eladták a tejjgazdaságát.

De Blanche gyanítja, hogy a történetek, amiket ma Claude hallana, nem szólnának kellemes, triviális eseményekről. Az invázió felfordulásában alkalmazottak eltűnéséről, csatában elhunyt fiatal londonerekről és a fiatal, Chabat vezetéknévű, csinos virágáruslányról szólnának, aki végül mégsem ment férjhez, hanem kétségbeesetten próbál vízumot szerezni Angliába. Történetek hangzanának el arról, hogy a nácik hogyan akarják igazgatni a szállodáját; igen, a férje a sajátjaként gondol a Ritzre, jóllehet a valódi tulajdonos César Ritz családja. Az ő Claude-ja e tekintetben fennhéjázó, és ha Blanche őszinte akarna lenni – amit napjában legalább egyszer megenged magának –, ez az egyik tulajdonsága, amit a legjobban csodál benne.

Claude rettenetesen siet, hogy a lakosztályukba érjenek. Blanche kénytelen gyorsabban szedni a lábát, hogy lépést tudjon tartani vele és a katonákkal, akiknek vasalt orrú fekete csizmája keményen vágódik a bársonyos szőnyegbe. Észreveszi, hogy azon tépelődik – hiszen mindig is a Ritz igazgatójának feleségeként gondolkodik! –, kibírja-e a szőnyeg az efféle megpróbáltatást. Sokkal inkább hozzászokott a finom bőrsarokhoz. És erről rögtön eszébe jut a saját cipője, amivel

szintén piszkot dörgöl a szőnyegbe, és hosszú idő óta először érzi magát kevesebbnek a környezeténél.

Blanche az évek során megszokta, hogy a Ritzhez méltóan öltözködjön. Van ebben a helyben valami, ami arra ösztönzi az itt lakót, hogy a legjobb ruháját viselje, egyenesebben üljön, halkabban beszéljen, a legszebb ékszereit akassza a nyakába, és még utoljára a tükörben ellenőrizze a külsejét, mielőtt kimerészkedik a márványfolyosókra, ahol mindig minden felület ragyog és fénylik. Azok, akiknek az a feladata, hogy minden tündöklő legyen, rejtett tárolószobák ajtajai mögé húzódnak vagy sebesen befordulnak a sarkon, ha meglátnak egy vendéget, és így az összhatás egy tündérvendéglőre emlékeztet, ami éjszaka előbújó manók szeretetteljes gondoskodását tükrözi.

De most meglátja a hatalmas cserepekben növvő pálmák mellé tűzött, közszemlére tett náci zászlókat. A fényűző folyosókon és ülőhelyeken teljes a csend, és az embernek olyan érzése támad, hogy minden csillogó ajtóra fület szorítanak, figyelnek, hallgatóznak. És Blanche megint megfeledkezik a cipőjéről.

AUZELLÓÉKAT VÉGÜL BEKÍSÉRIK a régi lakosztályukba, ami eddig is a szálloda rue Cambon felőli oldalán volt. A katonák takarosán elrendezik a bőröndöket, de Blanche, ha agyonütik, akkor sem ad borraivalót egy nácinak, csak biccent, amikor a katonák kimennek. Claude és Blanche elfordulnak egymástól, mintha a hazatérés ténye – bármily lidérces is – egyszerűen túl sok lenne ahhoz, hogy elfogadják. Turistaként járkálnak a szobákban, és mindent felmérnek. Blanche döbbenetlenül látja, hogy vékony porréteg fed mindent. Azelőtt elképzelhetetlen volt az ilyesmi. Az aranyozott tapétán is törésvonalakat

fedez fel; lehet, hogy bombákat dobtak le a megszállás előtt a közelben? A levegő áporodott, mintha a kis, legalábbis ritzes mértékkel kicsi lakosztály lélegzet-visszafojtva várta volna a visszatérésüket. Blanche kinyit egy ablakot, és látja, hogy alatta náci katonák verődtek össze, beszélgetnek, nevetgélnek. Vidámak, mint a vakációzó iskolásfiúk.

– Az előbb odakint miért viselkedtél úgy, mint egy bűntudatos gyerek? – kérdezi. Megborzong, és elhúzódik az ablaktól, majd végre Claude felé fordul, aki még mindig az aktatászkát szorongatja.

– Papírok... – A férje reszketeg hangon felnevet, csinos kis bajusza megremeg, és kissé kiguvadó szemével gyors egymásutánban pislog. – Jaj, Blanche, te butuska teremtés! Iratokat hoztam magammal – üt a táskára. – *Illegális* papírokat. Kitöltetlen utazási engedélyeket és leszerelési iratokat. Elloptam őket a laktanyából, hogy felhasználhassam őket itt, Párizsban... ha valakinek szüksége lenne rájuk. Börtönbe vettek volna, ha a nácik megtalálják nálam.

– Jézusom, Claude! – Most Blanche-on van a sor, hogy el-sápadjon, amikor elképzeli a jelenetet. – Jaj, Claude, igazán szólhattál volna, amikor elutaztunk Nîmes-ből!

– Éppen ellenkezőleg – rázza a fejét Claude, és az inggal-lérját próbálja megglazítani. – Szó sem lehetett róla, Blanche. Vannak dolgok, amikről nem tudhatsz. A saját érdekedben. – Blanche férje, idegesítően *francia* hitvese ismét a régi: a maga szabályaival, kinyilatkoztatásaival és kioktatásaival. Tizenhét éve házások, és még mindig megpróbál engedelmes francia feleséget faragni a lázadó amerikai csitriből.

– Jaj, Claude, csak nem kezdjük megint ezt a cirkuszt? Azok után, amin az elmúlt évben átmentünk? A *mai nap* után?

– Fogalmam sincs, mire célszól, Blanche – mondja a maga nagyképű módján a férje, és máskor ez olyan lenne, mint

bikának a vörös posztó, ami dühre sarkallja. Hirtelen lelki-furdalással emlékszik vissza, hogy a tapéta szakadásai közül némelyik már az elutazásuk előtt ott volt. Falhoz vágott gertyatartóknak és vázáknak köszönhetően, a házasság alapvető természetét illető megszámlálhatatlan vitájuknak köszönhetően. Sőt kimondottan az ő házasságukénak.

Blanche azonban kimerült és rémült ma, nincs ereje veszekedni. És hirtelen szomjúság is gyötri. Mikor ivott utoljára? Napokkal ezelőtt. Nevet, bár a hang fémesen cseng a fülében. A német megszállás pokolian leszoktatja az embert az ivásról.

– Akkor hát ennyi volt – jegyzi meg, és meglepi, hogy egy váratlan könnyecseptet kell letörölnie. – De jó volt, míg tartott.

– Hogy érted? – kérdezi a homlokát ráncolva Claude, aki rejtekhelyet keres a szobában a csempészett iratoknak.

– Úgy, hogy végül is semmi sem változott. A Nîmes-ben töltött időszak után, amikor mi... amikor majdnem házasságban éltünk. Lehet, hogy Párizs német uralom alatt nyög, de te még mindig hazudsz nekem.

– Nem, nem, erről szó sincs! – tiltakozik Claude, Blanche meglepetésére szomorúan. Egy asztalra ejti az aktatáskát, mintha elfogyott volna az ereje, és nem bírná tovább elviselni a terhét, a vonásai ellágyulnak, és most csaknem olyan fiatalnak és befolyásolhatónak látszik, így csaknem úgy tud mosolyogni és nevetni, mint a megismerkedésük idején. Egy pillanatig megbánás látszik rajta, és a szíve felett összekulcsolt kézzel, mint egy fiatal lány, egy ostoba, de reménykedő fiatal lány, Blanche odahajol hozzá.

De aztán Claude nem ad magyarázatot, hogy valójában miről nincs szó, ezért Blanche megvonja a vállát – ez az egyetlen dolog, amit a férje szerint éppen olyan jól csinál, ha nem jobban, mint egy francia nő –, és nekifog a kicsomagolásnak.

– Nos – nyújtózkodik Claude, és ívbe görbíti a hátát, ami ijesztoően megroppan, és higgadt arca olyan fáradt, hogy Blanche a csalódottsága ellenére is egy pillanatig csak az után sóvárog, hogy fürdővizet engedjen neki, és fürdés után lefektesse. – Most fel kell keresnem Madame Ritzet, és meg kell nézennem, mi folyik a túloldalon, ahol a jelek szerint a németek laknak. Nácik César Ritz palotájában! *Mon Dieu!* Monsieur Ritz biztos forog a sírjában.

– Menj csak, menj! Addig úgysem lehet semmi hasznodat venni, amíg be nem jártad az imádott Ritzed minden zugát. Ismerlek, Claude Auzello. De azért visszamegyünk később a lakásunkba? Hogy megnézzük, minden rendben van-e? – Blanche-nek először jut eszébe az Eiffel-torony tövében, az Avenue Montaigne-n lévő tágas lakásuk. Az Auzellók úti célja a Nîmes-ből való visszavonulás felfordulásában első pillanattól fogva a Ritz volt. Ez számukra az igazi mágneses középpont. De van egy másik tartózkodási helyük is, amit nem szálltak meg a nácik. És Blanche bőre viszketni kezd a tudattól, hogy itt minden sarkon náci katonák leselkednek rájuk, és legszívesebben menekülne, elrejtőzne. A rettenthetetlen szélhámos, aki a szálloda előtt a náciknak parancsolgatott, mintha azok a cselédei lettek volna, már sehol sincs. A helyén egy egyszerű asszony áll.

Egy ijedt teremtés, akinek nincs igazi otthona, aki idegen egy félelmetes ellenség által megszállt országban, és emiatt őrijítóen rászorul a férjére, aki gyakrabban okoz csalódást, mint ahányszor nem.

Legalább olyan sokszor, mint ő a férjének.

– Szerintem nem – jelenti ki Claude a hangjában megbúvó szokásos és dühítő felsőbbrendűséggel, és Blanche a jelenlegi lelkiállapotában megkönnyebbülten hallja ezt. – Ha jegyrendszert vezetnek be vagy hiány lesz, jobb, ha itt vagyunk,

a Ritzben. Bizonyosra veszem, hogy a németek gondoskodnak róla, hogy mindenből a legjobbat kapják, mi meg elleszünk a maradékon. – Némi tétovázás után Claude a feleségéhez lép. Átöleli, és a fülébe súg.

– Bátor voltál ma, Blanche-em – súgja érzelmesen, és Blanche akaratlanul is megborzong, aztán jobban elfészkelődik a karjában. – Nagyon bátor. De talán jobb, ha inkább egy kis gyávasággal próbálkozol, rendben? Amíg meg nem látjuk...? Amíg meg nem látjuk.

Blanche bólint. Claude logikusan gondolkodik. Ó, ezzel sosincs baj, az ő Claude-ja mindig észszerű, kivéve egy területet. Egy nagyon fontos területet. Blanche mégis elgyengülve, még jobban hozzásimul. A férje nem magas, nem széles vállú vagy izmos, Blanche mégis úgy érzi, hogy Claude megvédi. Kezdetől így érezte: egy olyan férfi, aki olyan magabiztos, mint Claude, olyan bosszantóan egyenes és illedelmes, képes erre. Még akkor is, ha a keze kicsi, a nyaka olyan karcsú és finom, mint egy táncosé. Blanche ezért belekapaszkodik, hisz végtére is rajta kívül senkije sem maradt. Amikor a világ kezdett összeomlani, visszamehetett volna Amerikába. Csatlakozhatott volna egy másik országban egy régi szeretőjéhez, aki minden valószínűség szerint e groteszk cirkusz biztonságos kulisszái mögött maradt volna. De nem, ő itt maradt Franciaországban, ezzel a férfival, ezzel a férjjel.

Egy nap majd eljut odáig, hogy feltegye magának a kérdést, hogy miért. De ez nem az a nap, ma már túl sok minden ment át. És átkozottul sóvárog egy ital után.

AMINT CLAUDE TÁVOZIK azzal az ígérettel, hogy nem marad sokáig – amiről mindketten tudják, hogy nem tartja be –, Blanche úgy dönt, hogy alaposan szemügyre veszi magát

a tükörben. Napok óta nem nézett bele. A szőke haj nem természetes, a jobb kéz gyűrűsujján a rubingyűrű nem valódi. Évekkel ezelőtt zálogba adta, és egy hamisítvánnyal helyettesítette, de Claude-nak sosem árulta el, mert a férje nem helyeselte volna az okot. A nyakában lógó finom aranykereszt, a férje nászajándéka, nos, egy vicc, ahogy akkoriban gondolta, de hamarosan rájött, hogy annak éppen az ellenkezője; a táskájában lévő útlevel, amit mindennap magánál hord, nos, valójában ez is mind vicc, ha az ember leás a mélyére, gondolta keserűen.

Most *minden* egy vicc. Egy bohózat. Egy komédia.

Ez az új valóság, ez az új lidércnyomás, amiben találja magát... messze esik, fényévekre, biblikus évekre attól a Párizstól, attól a Ritztól, attól a férfitől, akivel megismerkedett, amikor Amerikából idehajózott. Tizenhét éve történt. Egy örökkévalósággal ezelőtt.

Egy álomnyira. Vagyis inkább többre, több álomnyira. Jó részt megvalósulatlanokra.

Amint azt Blanche Auzello jól tudja, az álmok hajlamosak megvalósulatlanok maradni.

CLAUDE

1923

Hol volt, hol nem volt, még a nácik érkezése előtt

Hé, figyeljen már! Hé, miszter, hé!

A fiatalember felpillantott a főkönyvből. Máris ráncolta a homlokát. Nem lepte meg, hogy egy amerikai ordibál az Hôtel Claridge előcsarnokának másik végéből. Harsány, fülsértő, *követelőző* hang volt. Az amerikaiak úgy beszéltek, mintha azt hinnék, hogy az egész világ hallani akarja őket. Nem ismerték a diszkréciót.

De ők fizették a bérét, így némi erőfeszítéssel kisimította a homlokát.

Párizst, az ő Párizsát előzőnlőtték ezek a lármás jövevények. Természetesen a világháború miatt. Az elbizakodott amerikai katonák, akik azzal hengegtek, hogy az utolsó pillanatban megmentették a világot, bár csak alkonyatkor érkeztek meg, és nem hajnalban, úgy döntöttek, hogy többet is szeretnének látni a „vidám Pári”-ból, ami eltávozáskor csak csábítóan felsejlett a horizonton. Ezért aztán tömegesen lepették el a várost, magukkal hozták a nőiket, megszállták a kávéházakat, kávéért kértek az étel mellé – micsoda képtelenség! –, és addig vedelték az abszintot, míg meg nem vakultak. És

folyton járt a szájuk, még az idegenekkel is örökösen szóba elegyedtek. Éppen tegnap az egyik letelepedett a fiatalember mellé egy székre a kávéházi asztalhoz, és megjegyzést tett arra, milyen kicsi a szék. – Bud vagyok – mondta aztán. – És magát hogy hívják?

A fiatalember természetesen nem árulta el a nevét. Mi köze hozzá ennek az amerikainak? Sosem fogja megérteni az amerikaiaknak ezt a kényszerét, hogy a jelenlétüket mindenütt tudassák. Miért érdekelne ez bárkit?

A párizsiak mindennél jobban vágytak arra, hogy békén hagyják őket. Engedjék őket gyászolni, mert ők haltak meg és veszték oda. És különösen az amerikai fiatalemberekre nehezteltek, mert 1923-ban Franciaországban alig maradtak hatvan év alatti férfiak.

De az amerikaiak fütyültek mindenre: fehér fogsorukat ki-villantva szélesen mosolyogtak, hatalmas kezükben rengeteg frankot lengettek, és szüntelenül azon lelkendeztek, milyen olcsó minden. Valójában pedig azt mondták ezzel, hogy „nem vagyunk szövetségesek, jobbak vagyunk nálatok”.

De a fiatalember, akit Claude Auzellónak hívtak, elfojtotta a haragját és az undorát, mert a megélhetése függött ezektől a jókedvű külföldiektől, akiknek hajóját Calais-ban mosta partra a víz, majd idesodorta őket a Szajna, mint a szemetet.

– Miben segíthetek? – sietett oda a harsány amerikai nőhöz, aki az előcsarnok túlsó végéből integetett neki.

– Köszönöm, Mr...?

– Auzello. Monsieur Auzello. Azért vagyok, hogy kielégítsem minden igényét. – Kissé meghajolt, és a kis réztáblát matatta a kabátján, amin az Hôtel Claridge-ben betöltött magas rangja állt: *igazgatóhelyettes*.

– Nahát, maga igazán nagyszerű! – Ez a pimasz nőszemély a szempilláját rebegtette előtte. A harmincas éveiben

járhatott, amit Claude gyakorlott szemmel azonnal meglátott. Vagyis inkább a harmincas évei végén. Apró ráncáiban megült a púder, játék babáéhoz hasonló ajkán túlságosan vörös volt a rúzs az arcszínéhez képest. Szőke volt, természetes szőke, amennyire Claude meg tudta ítélni. Magas volt, széles vállú, és tele volt aggatva szőrmékkel és ékszerekkel, amiktől szedett-vedett karácsonyfának látszott.

– Jaj, Pearl, igazad volt. Ez a vég, *tényleg* a vég!

Egy újabb rámenős amerikai nő! Claude sóhaját visszafojtva fordult felé, hogy üdvözlje, és a száját máris a profikra jellemző mosolyra akarta húzni. De a nő látványától arcára fagyott a mosoly, valami elszabadult a mellkasában, és életében először átfutott a fején, nem találta-e el Cupidó nyila őt, Claude Auzellót is.

Ugyanis a nő, aki gyors léptekkel odasietett az amerikaiakra jellemző magabiztossággal előrenyújtott kézzel, a legszebb nő volt, akit életében látott. Ő is szőke volt, bár Claude gyanította, hogy hajfesték segítségével, de mit számított, ha egyszer tökéletesen állt neki? Hatalmas, csillogó barna szeme volt. A szőke haj és barna szem kombinációja volt az, aminek Claude sosem tudott ellenállni.

De nem annyira a színek dermesztették meg a szívét, hanem a mosolya, ami ragyogó volt és természetes. Fiatalabb volt, mint a társnője, legalább tíz év volt köztük a korkülönbség, és ez az amerikai szépség még harmatos rózsaszál volt. És magas is – minden amerikai nő magas volt –, így Claude-nak kicsit fel kellett néznie rá, hogy táncoló tekintetük találkozzon.

– Most először látogat el hozzánk, mademoiselle?

– Először járok New Yorkon kívül. El sem hiszem, hogy itt vagyok! – *Milyen elbűvölő!*, gondolta Claude. Semmi előkelősködő színlelés vagy megjátászás, amire az első alkalom-

mal ide látogatók törekcszenek. Ez a fiatal nő egyszerűen csak repes a boldogságtól, és fütyül rá, ki tud róla.

– Akkor személyesen gondoskodom róla, hogy megmutassam Párizst – döntött gyorsan Claude.

Az Hôtel Claridge igazgatóhelyetteseként Claude Auzello már nem egyszer vezetett körbe gyönyörű nőket Párizson, és ezt a pozíciójával járó kiváltságnak tekintette. Ha kínosan őszinte akart lenni, azt is be kellett vallania, hogy éppen a múlt hónapban akadt egy kis... félreértés... egy gyönyörű nő és közte, ami ahhoz vezetett, hogy amikor a gyönyörű nő kijelentkezett a szállodából, mindenkit biztosított afelől, hogy Claude-ot terhelik a költségei. Az üzleti tranzakciót valószínűleg sosem beszélték meg a Maximban elköltött éjfél vacsorák közben, amikor ez a gyönyörű nő olyan elbűvölően fogékony volt a pezsgőre és Claude nőknek szánt bókjainak teljes fegyvertárára.

A szállodaigazgató természetesen – és helyénvalóan – megbüntette, és figyelmeztette, hogy a jövőben legyen diszkrétebb.

Diszkrétció! Nos, igen, egy francia férfi számára hasznos volt, főként annak, aki ép bőrrel úszta meg a háborút. Claude életét egy hirtelen vizelesi roham mentette meg, és ezt a szerencsés apró részletet sosem emlegette. Elhagyta az órhelyét, hogy könnyítsen magán, és míg a bokorban állt, a kunyhót közvetlen tüzérési találat érte. Mindezt kitüntetését kapott; lám, az élet tartogat ilyen véletleneket! És így gyerekkori barátainak többségétől eltérően életben maradt, hogy élvezzen egy olyan Párizst, ahol öt gyönyörű nő is jutott egy épkézláb fiatalemberre. – Claude – mondta neki az apja a leszerelése utáni első könnyes ölelésükkor –, Claude, édes fiam. Franciaország a tiéd, szabadon rendelkezhetsz vele. A nemzet hálás. El ne mulaszd ezt az esélyt!

Nem mulasztotta el, *cher papa*. Nem bizony.

– Megkérdezhetem, milyen név alatt foglaltak szobát? – kérdezte most behízeltgőn.

– Pearl White – jelentette ki az idősebb amerikai nő.

– Az én nevem Blanche. Hm... Ross, Blanche Ross – válaszolta a fiatalabb félénk mosollyal és némi habozás után, mint-ha most először próbálgatná a nevét.

Követték Claude-ot a recepcióhoz, ahol átnyújtották az útleveleiket. A férfi ellenőrizte őket, majd némi tétovázás után visszaadta.

– Ah. Minden rendben – mondta Claude mosolyogva az elbűvölő Mademoiselle Rosznak.

Aláíratta velük a bejelentőkönyvet – Mademoiselle Ross aláírása igencsak lendületes volt, és két sort is elfoglalt –, majd átadott két kulcsot. Amikor Mademoiselle Rosznak adta át a kulcsot, vigyázott, hogy az ujjai érintsék a hölgy kesztyűjének izgató ujjvégeit, és egy pillanatig még ott is időztek, mielőtt – hogy is uralkodhatott volna magán? – csókot lehelt a hölgy kezére, ami meglepett felkiáltást csalt ki Mademoiselle Roszból.

– Így fogadjuk a gyönyörű nőket Franciaországban – érintette meg csinos kis bajszát Claude. A bajusz ügyes kellék volt, hiszen érettségben az arca nem tartott lépést a személyiségével.

– Hogy maga milyen arcátlan! – mosolygott Mademoiselle Ross Claude-ra, és az arca édesen elpirult. A szokásos amerikai sminket viselte: vörös rúzzsal cakkosra festette a száját, szemceruzával szépségpöttyöt rajzolt az egyik orcájára. Aranyszőke haját bubifrizurára vágatta, és az új divatnak számító, lapos mellkasú, hosszított derekú ruhát hordta, amit a „20-as évekbeli modern stílusnak” neveztek, de ami ennek a hölgynek a dús keblén fondorlatosan megfeszült.

– Arcátlan? – Most Claude-on volt a sor, hogy meglepődjön, hiszen büszke volt az angoltudására. De a szó ismeretlen volt számára ebben a szöveggörnyezetben. – Mint aki arcatlan?

– Mint egy nőcsábász.

Claude zavarodottan rázta a fejét. Az arca égett a fiatal nő vidám ugratásától.

– Mint Valentino... hallott már róla?

Á! Claude arca felderült. Hát hogyan, sok filmben látta már Rudolph Valentínót. Monsieur Valentino nevetséges figura volt a sok fogával és a szemforgatásával, a gyönyörű nők mégis láthatóan ellenállhatatlannak tartották. Akkor ezt most akár bóknak is veheti!

– Rudy nem nőcsábász – legyintett elutasítóan az idősebb nő. – Hanem egy homokos. Hollywoodban ez köztudott.

Claude elszörnyedt. Micsoda nyelvezet!

– Higgyen Pearlnek – tette meleg kezét Claude bicepszére Blanche, és Claude rögtön meg is feszítette szürke hajszálcsíkos zakója alatt. – Pearl is filmsztár. Látta már a vásznon, ugye? A *Pauline életveszélyben* című filmben? Ő Pauline, személyesen!

Claude sosem hallott Pearl White-ról vagy Pauline-ról, de természetesen úgy tett, mintha hallott volna. Hogy lehet ez a durva asszony filmsztár, kérdezte magától, hiszen most itt, az Hôtel Claridge halljában benyúlt a ruhakivágásába, hogy helyreigazítsa az egyik mellét? Claude Auzellót kétségek gyötörték.

– Magától értetődik – válaszolt a bájos Mademoiselle Rossnak. – Sok amerikai filmet látok. Nagyon népszerűek Franciaországban. Sokszor megszállt nálunk Mademoiselle Gloria Swanson is – húzta ki magát büszkén. Nagyszerű élmény volt, mert Mademoiselle Swanson ragyogó jelenség és

az újságok sok fényképét leközlötték, amint a Claridge előcsarnokában áll.

– Gloria? Az a kis vakarcs? Ha engem kérdez, csak egy divatbáb.

– Én is filmsztár leszek – vallotta be a fejét szerényen lehajtva Blanche. Elpirult, mintha ő maga sem hinne benne igazán. – Ezért vagyunk itt Párizsban. Hogy filmeket készítsünk.

– Á! – Claude nem tehetett róla, hogy a hallottak kiábrándították. Ezt maximálisan elfogadhatatlannak tartotta. Míg a Claridge hírnevét öregbítette, ha egy filmsztár tisztelte meg az előcsarnokát, addig egy sztár, kivált reménybeli sztárocska a szó legtisztább, gyakorlati értelmében az Hôtel Claridge rangban magasabbra vágó igazgatóhelyettesének színvonala alatt volt. Az ilyenek nyilvánosságra sóvárogtak, és vad dolgokat műveltek: szökőkutakban fürödtek, és éjszakai mulatókban vetkőztek le, amit Claude közönségesnek és alpárinak tartott.

De Mademoiselle Ross keblét vonzóan dagasztotta a szaporábban szedett levegő, és selymes szempillái az arcát súrolták, olyan hosszúak voltak.

– Nem kell azonnal kezdenem. Úgy volt, hogy találkozom itt valakivel, de az én... a barátom... egy hetet késik. – Mademoiselle Ross feltartott egy gyűrött és könnyfoltos táviratot, majd a kabátzsebébe gyűrte, mintha szégyellné.

– Egy hetet? – kérdezte Claude. Ez jó hír volt. Egy hét tökéletes volt. Semmi kétértelműség, utolsó pillanatokban elröppent sóhajok és izgalmak, tétova tűnődések, hogy „ esetleg meghosszabbíthatnám az itt-tartózkodásomat...”. – Engedje meg, hogy megmutassam Párizst! – javasolta még egyszer a filmipar vagy legalábbis annak egy képviselője iránti ellenszenvét leküzdve. – Ez az első látogatása, és semmire sem vágyom jobban.

– Nem is tudom...

– Ugyan már, Blanche! Érezd jól magad, amíg meg nem érkezik!

Á, szóval egy férfiről van szó. Aki egy hétig van távol.

Claude ismét elmosolyodott.

– Nahát, ez igazán remek lenne – vetett rá egy újabb ragyogó mosolyt a *mademoiselle*. – Alig várom, hogy lássam Párizst.

– Kezdjük is! – Claude csettintett az ujjával. Az efféle teatralitást általában mellőzte, de most képtelen volt uralkodni magán. Odahívta a londinereket, hogy felpakoltassa velük a rengeteg hajóbőröndöt és kiegészítést, amit a két nő magával hozott. Sosem értette, hogy az amerikaiak miért utaznak olyan sok poggyásszal, hisz a ruháik amúgy is förtelmesek voltak, és itt, Párizsban különben is sokkal csodálatosabb kreációkat vásárolhattak nagyon olcsón.

Claude megigazította a nyakkendőjét, intett a hölgyeknek, hogy kövessék, és végigvezette őket az Hôtel Claridge előcsarnokán, miközben büszke volt arra, hogy éppen aznap reggel mosták le az összes kristálycsillárt, a szemeteseket óránként ürítették, és kétóránként fényesítették a réz villanykapcsolókat. Felhívta a figyelmüket, hol van a hölgyek szalonja, egy pillanatra megállt az amerikai bár előtt, ami tele volt zajos vendégekkel, akik egy ostoba dalt hallgattak, amit egy nő adott elő, és ami arról szólt, hogy egy meghatározhatatlan nemű személynek mond búcsút, akit „Huncutkának” hívnak. Megnyomta az aranyozott rácsos lift gombját, és utasította a liftet kezelő fiút, hogy vigye fel őket a legfelső emeletre.

Amikor felértek, a lakosztályukhoz kíserte a hölgyeket a szőnyeggel borított folyosón – amit napjában kétszer porszívóztak; Claude örömmel látta, hogy a friss nyomok még

érintetlenek –, majd az arany főkulccsal kinyitotta az ajtót, és maga előtt betessékelte a hölgyeket.

– A nemjóját, Pearl! – csapta össze a kezét Blanche, és olyan bájosan és örömtelín ugrált le-fel, hogy Claude legszívesebben ott rögtön a karjába kapta volna. Vágyott arra, hogy ezt a kirobbanó életkedvet magához ölelje, szorosan a saját, ugyancsak túláradó testéhez szorítsa. Nagyot nyelt, majd felkattintotta a villanyt, hogy teljes pompájában megnézhessék a lakosztályt. Hivatásos távolságtartással nyitotta ki a fürdőszoba ajtaját, elmagyarázta, hogy kell használni a csapokat, de elkerülte a bidét, hisz végtére is nem illendő, hogy egy úriember ilyesmit mutogasson. Claude megmutatta a hölgyeknek az ágyak melletti összes világító gombot, amelyekkel a megfelelő segítséget hívhatták: szobalányokat, cipőpucolókat, de rendelhetek mosást vagy szobaszervizt is. Pearl fásultabb volt a barátnőjénél, aki imádnivalóan csodált meg mindent.

– És *voilà!* – Nagy elánnal húzta el a díszes függönyt. Az ablakból a széles Champs-Élysées-t lehetett látni.

A sugárút a szokásos kaotikus, zajos képét mutatta: autók dudáltak, turisták nyüzsögtek, kiabáltak, nevettek vagy a hatalmas, szögletes fényképezőgépeiket csattogtatták. A járdán tele voltak a kávéházak teraszai, az emberek apró asztalok mellé zsúfolódtak, a szuveníreket árusító standoknál kis Eiffel-tornyokat, piros-fehér-kék francia zászlókat és olcsó svájcisapkákat árultak, kutyák ugattak, és az étteremtulajdonosok étlapokat lengettek a turisták orra előtt. Claude pontosan ezekért a jellemzőiért nem szerette a Champs-t, és szabadkozott volna annak siralmasabb vonatkozásai miatt, ha Mademoiselle Ross nem sikongat gyönyörűségében.

– Ó, ó! Milyen nagyszerű! Mint a Times Square, nem, Pearl? Csak sokkal jobb! Nézze csak... az ott nem az Eiffel-torony?

– *Oui*, mademoiselle, az bizony.

– És az ott... micsoda?

– A Diadalív, ami Napóleon Austerlitzben aratott győzelmét hirdeti.

– És az? – A bájos, modern amerikai nő kinyitotta az ablakot, és veszélyesen kihajolt rajta. Claude odarohant, hogy elkapja, aztán a derekánál fogva tartotta, hogy – mint magának bizonygatta – a biztonságát óvja. Átkarolta a karcsú felsőttestet, és érezte a keze alatt a tenyerének feszülő izmos, érett alakot, és magába szívta a fiatal test melegét, amit olyan ártatlan lelkesedés fűtött, hogy Claude szíve bámulatos dolgot művelt.

Claude Auzello szíve, ez az erős motor, ami eddig megbízhatóan, s ennél fogva figyelemre nem méltóan működött, különös kis hangot adott ki, ami úgy szólt, mint egy pezsgősüveg dugója. *Pukk*, mondta. Csak ő hallotta, mégis úgy érezte, mintha a füle égne zavarában. Claude durvábban húzta vissza Mademoiselle Rosst a szobába, mint akarta, majd a forraságok mellőzésével eleresztette. Kissé reszketegen beszívta a levegőt, és majdnem előkapta a zsebkendőjét, hogy megtörölje a homlokára hirtelen kiütkező verítéket, végül megigazította a nyakkendőjét. Szükségtelenül, hiszen az természetesen tökéletesen állt. A nyakkendője megbízhatóbbnak bizonyult, mint a szíve.

– Az a Place de la Concorde, Mademoiselle Ross.

– Ó, szólíts csak Blanche-nak. Ha ezt a hetet velem töltöd, igazán tegeződhetünk is, nem?

– Ahogy kívánod. – Claude bólintott, miközben tisztában volt vele, hogy sokkal szigorúbbnak és hivatalosabbnak hangzik, mint szeretné, de e pillanatban nem bízott a hangjában. – Engem pedig Claude-nak hívnak, Madame... Blanche.

– Nagyszerű.

– Hétkor érted jövök, ha megfelel. Van a Montmartre-on egy tüneményes kis étterem, ami szerintem tetszeni fog. El is sétálhatunk oda, hiszen meleg az idő.

– Fantasztikus, Claude, egyszerűen fantasztikus!

– És velem mi lesz? – biggyesztette le az ajkát Pearl White, ami elég bután festett egy ilyen sokat megélt ábrázaton.

– Jaj, istenem, Pearl! Megfeledkeztem rólad! – Blanche a tágra nyílt barna szemében esdeklő tekintettel fordult Claude felé.

– Á, nem érdekes! – fakadt harsogó hahotára Pearl. – Csak ugratlak, Blanche. Már gondoskodtam randiról.

Claude biztosra vette, hogy nem képzelte Blanche arcán a megkönnyebbülést, ezért nem tudta elfojtani az elégedett vigyort, amikor búcsút mondott a hölgyeknek, és még egyszer kezet csókolott Mademoiselle Rossnak, majd az ajtót becsukva visszatért a tennivalóihoz. Az elbűvölő kisasszony ellenére, akinek hajlékony derekát még mindig a karjában érezte, más vendégeket is üdvözölnie kellett. Azután tájékoztatnia kellett az éjszakai portást a sok apró problémáról, ami egy nap alatt, óramű pontossággal adódott. A mosoda jelentette, hogy elromlott az egyik mángorló. Lepedőket kaptak az ellátótól, holott egyet sem rendeltek. A séf most tudta meg, hogy a vacsorához nem lesz nyelvhal, és felmondással fenyegetőzött, e héten már harmadszor. Az ebédlőben két pincér nem jelent meg, ezért ki kellett nevezni a helyükre két pincértanulót. Az elnöki lakosztályban Mrs. Carter arra panaszkodott, hogy valaki hangosan járkal felette, holott Claude újra meg újra emlékeztette a hölgyet, hogy a legfelső emeleten lakik.

Claude a szokásos eredményességgel vetette bele magát ezekbe a feladatokba, ugyanazzal a hatékonysággal, amivel a háborúban is tette a kötelességét. Az életben maradásának

körülményei miatt zavarba jött, de ettől eltekintve bámulatosan szolgált. Nem engedett a hamis szerénység csábításának: tudta, hogy vezetésre született, nem szolgaságra. Egy zászlóalj kapitánya volt, és látta, ahogy az emberei közül néhányan meghalnak, a karjában tartotta őket, amikor egy utolsó remegés után kiszállt belőlük az élet. A kezét, ugyanazt, amire most letekintett, és megcsodálta a makulátlan fehérségét, a tegnapi friss manikúrt, vér, ürülék és belek szennyezték, és a húsból kiálló csontok éles szilánkjai szúrták.

Az életben maradást – ami tulajdonképpen olyan értelmetlen dolog volt, és annyiból állt, hogy valaki tovább lélegzik, miközben körülötte mások megszűnnek levegőt venni – még a *Légion d'honneur*-rel is kitüntették.

Nem remélt ilyen megtiszteltetést pusztán azért, mert tette a dolgát.

A becsvágya az volt, hogy saját szállodája legyen, de még fiatal volt – csak a huszonötöt töltötte be – és türelmes. E pillanatban nem volt tökéletesen elégedett azzal, hogy az Hôtel Claridge, egy különben rendes szálloda igazgatóhelyettese, ahol számos amerikai filmsztár és kevésbé jelentős királyi családtag száll meg. A Claridge talán túlságosan is forgalmas és közönséges volt az ő ízlésének, hiszen közvetlenül a Champs-on állt, nagy volt a jövés-menés, és egy dzsesszklubokkal zsúfolt keskeny utcára nyílt a hátsó bejárata, amit Claude mélységesen utált. Az a fülsértő, idegesítő zene! De a Claridge egyelőre megfelelő hely volt. Mindazonáltal később... De most tovább kell küsznie a ranglétrán, a szakma minden csínját-bínját el kell sajátítania, mielőtt egyáltalán gondolni mer egy saját szálloda vezetésére. Ehhez pedig Claude kinézett magának egy másik szállodát.

Egy egészen egyedülálló intézményt, a Ritzet. Már pusztán a név kiejtésekor kis borzongás futott végig rajta. Hasonló ér-

zés, mint amit a gyönyörű szóke lány, Blanche Ross ébresztett benne.

Az irodájában kifüggesztette az alkalmazottak időbeosztását. Amikor rápillantott, nagyon örült, hogy a Claridge tulajdonosa, Monsieur Marquet két hétig üzleti úton van. Könnyen igazíthatta a beosztását Mademoiselle Rosséhoz. Egy viharos románc (vacsora a Montmartre-on, a szokásos séta a Szajnaparton, ebéd a Palais-Royal kertjében, piknik a Bois-ban), aztán vesz neki egy kis festményt a Notre-Dame közelében az egyik standon, az ilyesmi mindig megteszi a kellő hatást.

Mindennap virág a szobájába; frissen küldeti az Île de Cité-ről, ahol Claude-nak számlája volt. És jó hírnévnek örvendett.

És a hét végén: *Au revoir, Mademoiselle Ross.*

A szíve megint azt a furcsa kis kiáltást, dobbanást hallatta... Mi volt ez? Claude a csuklójára szorította az ujját, és lassabban vett levegőt, miközben a pulzusát figyelte. Vegyen be savlekötőt? Olyasmit evett ebédre, ami most megbosszulja magát?

Megrántotta a vállát, felemelte a telefont, hogy felhívja a Montmartre-on azt a bájos kis vendéglőt.

Amit a vendéglátóiparban a *diszkréciójáról* ismert mindenki.